

Evangelí de dimecres de la setmana V de Pasqua: quina és la glòria del Pare?

Evangelí i comentari de
dimecres de la setmana V de
Pasqua. “La glòria del meu Pare
és que doneu molt de fruit i
sigueu deixebles meus”. La
glòria de Déu és que unes
pobres criatures donin fruit.
Sona desgavellat, però és així
perquè Déu és Pare. I per donar
fruit, cal que cerquem Jesús,
que no només és el fi de les
accions, sinó també el principi.

Evangelí (Jn 15, 1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

—Jo soc el cep veritable i el meu Pare és el vinyater. Les sarments que no donen fruit, el Pare les talla, però les que donen fruit, les neteja perquè encara en donin més. Vosaltres ja sou nets gràcies a la paraula que us he comunicat. Estigueu en mi com jo estic en vosaltres. Així com les sarments, si no estan en el cep, no poden donar fruit, tampoc vosaltres no en podeu donar si no esteu en mi. Jo soc el cep i vosaltres les sarments. El qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. Si algú no està en mi, és llençat fora i s'asseca com les sarments. Les sarments, un cop seques, les recullen i les tiren al foc, i cremen. Si esteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres, podreu demanar tot el que voldreu, i ho

tindreu. La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.

Comentari

Comencem pel final: “en això és glorificat el meu Pare: en què doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus”.

La glòria de tot un Déu, omnipotent, omniscient, etern, és que unes pobres criatures donin fruit. Sona desgavellat, però ho va dir Déu mateix.

Això és així perquè Déu és Pare. És més: d’Ell rep el nom tota família (cf. *Ef* 3, 15).

No oblidem mai que la paternitat de Déu no és una metàfora que utilitzem per explicar-ne la manera

de fer, usant a una paraula humana que ens evoca tendresa i protecció. És exactament a l'inrevés: la paternitat és una paraula divina que nosaltres hem decidit emprar per anomenar també els progenitors.

Així, entenem que la glòria del Pare és que donem molt de fruit: per a un pare no hi ha més anhel ni més orgull que la fecunditat dels seus fills. Veure'ls créixer, acomplir els somnis, emprendre projectes, deixar una empremta. Als pares i mares se'ls omple el pit i la boca d'orgull quan parlen dels èxits dels fills.

En conseqüència, de nou hem de dir que això no és més que una imatge del que li passa a Déu: utilitzant el nostre pobre llenguatge humà, podem afirmar que el Pare Etern té el pit ple de gaubança cada vegada que pensa en nosaltres. És el pagès que s'entesta per tots els mitjans per veure fructificar el seu camp: “Què

més podia fer que no li hagi fet?” (Is 5, 4).

Donar fruit, però, té una condició ineludible: reconèixer en Crist el cep i estar units a Ell. Ens cal passar pel Cor de Jesús els nostres pensaments, anhels, pors...: tota la vida. No ha d'haver-hi ni un encert ni una fallada que no passem pel gresol del seu Amor. En la intenció no ha d'haver-hi ni el menor indici de vanaglòria. Jesús, Alfa i Omega, no només és el fi de les accions, sinó també el principi.

Com viure així? La resposta és clara: amb la intervenció de l'Esperit Sant. La missió seva és modelar en nosaltres la imatge de Crist, que és el Fill estimat en qui s'alegra plenament el Pare. Aquest és el sentit de la vida nostra: que Déu Pare, en mirar-nos, vegi Jesús. Això, però, requereix saber que tothom que dona fruit és esporgat perquè encara en doni més. Ser deixeble de Crist implica

compartir-ne el destí: en el nostre cas, abraçant la creu en les modestes ocasions que la vida quotidiana ens ofereix.

Luis Miguel Bravo / Photo:
Voicu A - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-de-dimecres-de-la-setmana-v-de-pasqua-quina-es-la-gloria-del-pare/> (18/04/2025)